

καί τις μορφές· τοῦ Θωδωρῆ
 νά ἀπιθῶναι τὸ ψωμί ἀπάνου στὸ τραπέζι,
 τοῦ Θάνου νά σημαδεύει ἴσια τὸ γυάλινο βάζο
 καὶ τοῦ Σωκράτη νά χαράζει στίχους στὸν κίτρινο τοῖχο.

Ποτὲ δὲ νιώσαμε στρατιῶτες,
 σύντροφοι, ποτὲ
 δὲ συνηθίσαμε μὲ τ' ὄπλο
 κολλημένο στὴν παλάμη·

κι ὅμως
 ἐξήσαμε μαζί Γενάρη μήνα
 στὰ Κερδύλλια
 καὶ ζεσταθήκαμε κοντὰ κοντὰ
 πάνω σὲ στρώμα ἀπὸ ξερόφυλλα στὸ χιόνι.
 Λίγες οἱ μέρες ποὺ χαρήκαμε
 τὸ χιόνι πάνω στὰ ἔλατα
 καὶ στὰ λιγνὰ κυπαρισσόδεντρα
 μακριά· στὸ πρόσωπό σου ἀνθίζανε τὰ πρῶτα γένια·
 δὲν ἦτανε χαρὰ
 ἦτανε πέταγμα ἐλαφρό·
 ἀπ' τὸ πρωὶ κοιτάζω ἀντικριστὰ τὰ ἔλατα.
 Βουλιάζουνε σιγὰ σιγὰ μὲς στὴ σιωπή.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Κοιμᾶται·
 λευκὴ πάνω στὸ μάρμαρο τὸ λαξευμένο
 κορμάκι κι ἀνοιξή γλυκιὰ
 ἀνάσα ποὺ δὲν ἔχει.

30.1.78

ΧΟΡΙΚΟ

Στροφή

Ἴσια ἡ σκέψη μου τραβάει τώρα στὸ νοτιά
 στὶς παραλίες μὲ τὶς νερατζιές καὶ μὲ τὰ φύκια
 στὴ θάλασσα τὴ μακρινή, ὅπου ἀνοίγει
 ἡ μέρα σὰν τὸν ὄριμο καρπὸ.
 Κεντάει ὁ ἥλιος μὲς στὶς φλέβες μου
 μὲ βελονιά ψιλὴ
 καὶ τραγουδάει τὸ τρεῖς
 φορές τὸ κίτρινο καὶ τὸ σταχτί
 τὸ τρεῖς φορές τὸ θαλασσὶ μου καὶ τὸ κόκκινο,
 τὴν ἀνοιξή μου τὴ στερνή.

Ἀντιστροφή

Ὅμως
 ποτὲ σου δὲ θ' ἀκούσεις πιὰ
 τὸν ἦχο τὸν εὐγενικὸ ἀπὸ τὰ ἔλατα
 μήτε θὰ δεῖς ξανὰ
 τὴ σαλαμάντρα μὲ τὶς κίτρινες βούλες.
 Ἐδῶ θ' ἀφήσεις τὴ γλυκιὰ βροχή καὶ τὴ γαληνεμένη.

Ἐπωδὸς

Ἄς εἶναι

ἔτσι μονάχα θὰ στεριώσει τὸ κορμί μου
καὶ τὸ πέλμα μου βαρὺ
θὰ μπεῖ σὲ δρόμο
μονάχα ἔτσι
θὰ σὲ δῶ νὰ μεγαλώνεις
σὰ μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ.

20.3.78

ΑΤΙΤΛΟ

Ἄς ἡμερέφει πιὰ ἢ νοσταλγία
μέσ στα σωθικά μου
νὰ μὴν ἀκούω τὴ φωνή σου
σπαραχτικὴ μπροστὰ στὸ κύμα τοῦ Εὐβοϊκοῦ
ἴδια ἢ φωνή
ποὺ σέρνει τὸν καημὸ της
ἀπ' τὴν Κολχίδα ἀκολουθώντας τὸν Ἰάσονα.
Ἄς ταξιδέφει τὸ κορμί μου μακριὰ
σὲ ἄλλες θάλασσες
σὲ δρόμους ἄλλους
ποῦτε τὸ ἴδια ἀγέρι δὲν περνᾷ στὰ δάχτυλά σου ἀνάμεσα
μῆτε τὸ χῶμα μύρισες ποτὲ τοῦ φθινοπώρου.

28.11.78

ΟΙ ΓΥΡΟΛΟΓΟΙ

«Χρηστὰ κι ἀγνὰ τὰ ἦθη τοῦ χωριοῦ»;
ψέμμα Μαρού, δὲν εἶναι.
Θὰ πεθάνουμε
γυρνώντας σὲ χωριὰ καὶ σ' ἐρημιότοπους.

ΑΤΙΤΛΟ

Μὴν προσπαθεῖς
ν' ἀφουγκραστεῖς τοὺς παλιωμένους τοίχους
τῶν σπιτιῶν μὲ τ' ἀκροκέραμα
σὲ τέτοια σπίτια κατοικοῦν φαντάσματα
ποὺ διαφεντεύουνε τὴ μοίρα μας
μέρα νύχτα.
Κι ὅλο τὴ νύχτα
δυὸ χέρια πληγιασμένα σὰ γέρικα ἄλογα
πίσω ἀπὸ γρίλιες
ποὺ σὲ κρατᾶνε μακριὰ
ἀλλάζουνε σημαῖες καὶ πορεία στοὺς λαούς
ἀπὸ παλιά θυμᾶμαι
τίς σημαῖες
ν' ἀνεβοκατεβαίνουνε πάνω σὲ ξύλινα κοντάρια.